

upravující, či zdali poskytováním stravy voj. transportům vzešel pro otce st-lů nárok veřejnoprávní.

Šlo-li by o poměr soukromoprávní, jest zřejmo, že žal. úřad by nebyl povolán o takovém poměru rozhodnutí vydati. Šlo-li by však o poměr veřejnoprávní, mohl by žal. úřad o nárocích z něho vyvozovaných rozhodovati, jen kdyby mu byla kompetence k tomu nějakou zákonnou normou přikázána. Takovou normu stížnost neuvádí a ovšem ani uvést nemůže. Podle povahy věci by nejspíše mohlo býti uvažováno o tom, zdali by sporný nárok neměl snad oporu v zák. o vál. úkonech (zák. čl. LXVIII : 1912), o tento zákonný předpis, jenž ostatně rozhodování ukládá meziministerské komisi a nikoli mno, však st-lé výslovně svůj nárok neopírají; nějaké jiné normy, která by kompetenci mno mohla odůvodniti, pak nalézti nelze.

Není proto možno viděti v nař. výnosu rozhodnutí ve smyslu § 2 zák. o ss, ani hledí-li se k jeho obsahu. Není-li však tento výnos ani svou formou ani podle svého obsahu rozhodnutím před tímto soudem naříkatelným, nezbylo než stížnost do něho podanou odmítnouti jako nepřipustnou.

Č. 6454.

Administrativní řízení. — Zajištění bytu: O žádosti za povolení obnovy řízení ve věci zajištění bytu podle § 13 zák. č. 225/22 rozhoduje v poslední stolici zem. správa politická.

(Nález ze dne 4. dubna 1927 č. 6884).

V ě c: Spořitelní a záloženský spolek v Č. proti ministerstvu sociální péče o obnovu řízení ve věci zajištění bytu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: — — — —

Obsahem rozhodnutí, jehož odstranění jest účelem žádosti stěžujícího si společenstva za obnovu řízení, jest výrok o zajištění bytu ve smyslu § 13 zák. č. 225/22 ve znění zák. č. 87/23, jejichž účinnost byla zákonem č. 296/24 prodloužena do 31. prosince 1926. Proti zajišťovacímu nálezu takovému lze se dle § 17 odst. 2 cit. zák. odvolati k zsp-é, která rozhoduje s konečnou platností. Jest tedy zsp konečnou instancí v příčině všech rozhodnutí vydaných dle § 13 cit. zák. Rozhodnutím takovým není pouze výrok, jímž se byt zjišťuje, nýbrž každé rozhodnutí vydané v rámci řízení podle tohoto paragrafu prováděného, tedy i rozhodnutí o tom, má-li, když zajišťovací nález byl pravoplatně vydán, býti povolena obnova řízení za tím účelem, aby na novém podkladě bylo znovu rozhodnuto o přípustnosti zajištění bytu. Platí tudíž i pro takováto rozhodnutí omezení instančního postupu stanovené v § 17, odst. 2. Žal. min. nebylo proto kompetentní, aby o přípustnosti obnovy řízení v tomto případě rozhodovalo, ježto pořad instanční byl právě vyčerpán již rozhodnutím zsp-é. Mělo tedy min. odmítnouti rozhodování ve věci samé pro nepřislušnost. Poněvadž se však strana obrátila na min. jen z toho důvodu, že byla mylně poučena o přípustnosti další stížnosti

k min., náleželo žal. min. zrušiti rozhodnutí zsp-é a naříditi vydání rozhodnutí nového, opatřeného správným poučením o tom, že rozhodnutí zsp-é dalšímu oprávněmu prostředku nepodléhá, aby strana eventuálně mohla včas podati stížnost k nss-u. Ježto se žal. úřad tímto způsobem nezachoval, nýbrž rozhodl ve věci samé jako stolice odvolací, nejsa k tomu příslušný, bylo nař. rozhodnutí zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 6455.

Policejní právo trestní. — Péče bytová: Pro neoprávněnou přeměnu bytu ve skladiště může podle § 4 zák. č. 225/22 býti trestán také správce domu, který přeměnu provedl, nikoliv jen vlastník.

(Nález ze dne 4. dubna 1927 č. 7053).

V ě c: Max St. v K. proti zemské správě politické v Praze o trestní nález ve věci bytové.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem z 25. srpna 1925 uznala osp st-le vinným přestupkem § 4 zák. č. 225/22, jehož se dopustil tím, že byt po Anežce L. ve svém domě bez úředního povolení přeměnil na skladiště, odsoudila jej k peněžité pokutě 400 Kč a uložila mu zároveň, aby byt uvedl do dřívějšího stavu a pronajal do 14 dnů rodině bytu nemající. — — —

Nař. rozhodnutím nevyhověla zsp v Praze odvolání, poněvadž skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného byla zjištěna seznáním st-lovým a konaným šetřením.

Rozhoduje o stížnosti uvážil nss toto:

Stížnost vytýká tomuto rozhodnutí předně nezákonnost proto, že uložilo st-li pokutu pro přestupek § 4 cit. zák., ačkoliv pro přestupek ten může býti stihán jen vlastník domu, což vyplývá z § 7 cit. zák., jenž stanoví, že žádost o přeměnu obytné místnosti na místnost jinou může podati jen vlastník domu. Námitka ta je bezdůvodná.

Podle § 4 cit. zákona jest jen s úředním povolením dovoleno, používati bytů neb jejich částí k jiným účelům než k bydlení. Tímto předpisem vysloven jest zcela všeobecný zákaz, proti němuž se prohřešuje každý, kdo něco podnikne, čím se byt neb část jeho odnímá bez úředního povolení účelům bytovým, tedy nikoliv pouze vlastník domu. Z předpisu § 7 cit. zák., podle kterého ovšem jen vlastník domu může žádati o povolení k přeměně bytu, nelze nikterak dovoditi, že pro přestoupení zákazu vysloveného v § 4 může býti stihán zase jen vlastník domu, tedy i tenkrát, když přeměna byla provedena neoprávněně osobou třetí. Předpisem § 7 chtěl zákon patrně jen zameziti, aby žádosti takové nebyly podávány osobami, kterým nepřísluší dispoice s domem.

V daném případě zjistil žal. úřad, že st-l jest správcem domu a že matka jako vlastnice domu jej pověřila obstaráváním svých záležitostí, správy domu se týkajících, st-l sám pak nepopírá, že přeměnu tu provedl bez úředního povolení. V těchto výsledcích řízení měl však žal. úřad dostatečnou oporu pro závěr, že objektivně i subjektivně dána jest skutková podstata přestupku st-li za vinu kladeného. — — —